

Đoàng...

Đó là tiếng súng lục.

Khi ấy hai người đã xuống được nửa cầu thang tròn ốc. Nếu hành lang bên trên được đèn điện chiếu sáng thì những bậc thang xi-măng bị chìm trong khoảng tối đầy muỗi đói và mạng nhện.

Viên đạn được bắn trong cầu thang chặt chội nên tạo ra một âm thanh chói tai. Lệ thường, giác quan thứ sáu của Văn Bình rất bén nhạy. Dầu dịch ần núp an toàn, và nín hơi thở, chàng cũng đoán được lần đạn đề bay mình, tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng lần này Văn Bình chẳng thấy gì hết. Chàng chỉ biết bị bắn trộm sau khi tiếng đoàng khô khan và ác nghiệt nổi lên trong đêm khuya rừng rợn.

Văn Bình khuyu xuống.

Mấy con giới cánh lớn bằng cái quạt nan không biết lần trốn ở xó xỉnh nào đột nhiên vù ra, kêu xanh xạch. Tuy vậy, như thể chúng có máy ra-dar, chúng chỉ xẹt qua tóc chừ không đâm sầm vào thân thể chàng.

Trong tiếng cánh đập xanh xạch của đoàn giới đang ngủ bị quấy nhiễu, có cả tiếng kêu thảm thiết :

— Úi chao... chết !

XII

Đầm Cơ

Đầm cơ là nước bói tốt nếu là
là bài đứng, hoặc bên phải có
ách cơ, hoặc giả cơ, bồi cơ,
10 cơ, 9 cơ, 8 cơ, 7 cơ, 10 rô, ách
chuồn, giả chuồn, ách bích...
Nhưng coi chừng, tốt sẽ thành
xấu nếu đó là giả rô (ám hại),
10 bích (người đẹp phản bội),
9 bích (thần nhân chết, . . .)

TIẾNG kêu hàng hoàng này do cửa miệng Mai Lãng phát ra. Văn Bình khuyu xuống là do phản ứng tự nhiên tiếp theo mưu toan ám hại lên lút của địch. Địch là ai, chàng chưa biết. Song chàng đoán chúng gồm 2 tên mà gã Tàu chỉ huy sai xuống vườn chờ Antôn đến.

Một sự may mắn gần như kỳ quái đã cứu chàng thoát khỏi đường bắn của viên đạn 12 ly, tiếng nổ lớn không kém súng trung liên. Mai Lãng bị trúng đạn, chắc là vào bắp đùi nên hắn ngã ngời xuống bên chàng, đầu vấp vào tường. Văn Bình khám phá ra vị trí núp bắn của địch nhờ tia lửa đỏ hoét vừa từ nòng súng khạc ra.

Địch chỉ ở cách chàng hai phần ba cầu thang. Hắn đang ngồi xổm, ép mình sát tường, miệng súng chĩa lên. Bàn hắn núp ở đâu, chàng chưa nhìn thấy; tuy nhiên chàng có linh tính là sau viên đạn phủ đầu sẽ còn nhiều phát kế tiếp. Hai đối phương cùng lấy chàng làm bia tập bắn thì chà, g phải biến thành con muỗi mới khỏi chết.

Vì vậy chàng phải phản công cấp thời.

Địch không chủ trương triệt hạ Mai Lãng. Chẳng qua hắn thiếu cảnh giác, cứ di ngơ ngơ giữa cầu thang nên viên kẹo đồng 12 li đã cắm vào chân hắn. Nghe tiếng nổ và quan sát tia lửa, Văn Bình đoán là đạn 12 li. Đạn lớn nhất của loại súng ngắn. Trong thời gian gần đây, giới đi khuya về tắt đã đoạn tuyệt với những cỡ đạn quá khổ, như 12 li. Vì đạn này đòi hỏi những nòng quá khổ không được gọn ghẽ, đeo dưới nách làm lệch áo vét-tông. Điệp viên sau thế chiến thứ hai chỉ dùng tối đa là đạn 9 li. Tay bắn cừ thường có thiện cảm với loại đạn nhỏ hơn, thứ nhỏ xíu vốn giành cho nữ giới. Điều quan yếu là bắn không trật. Bắn trúng tim thì đạn chỉ nhỏ bằng hạt gạo cũng giết chết đối thủ nặng hơn trăm kí..

Vậy mà bọn nhân viên Tinh báo Sở lại xài đạn 12 li.. Lăn một viên vào chân, chàng sẽ phải lấp chân.. gỗ. Còn nếu đạn 12 xuyên qua bụng thì ời thời..

Đoàng.. phát thứ hai. Rồi phát thứ ba. Hai tên Tàu ở chân cầu thang đều bắn một lượt. Mục tiêu đã nhòa trong bóng tối nếu chúng chỉ bắn hú hóa. Nhưng hú họa rồi cũng trúng. Cho nên Văn Bình nương theo tia lửa lớn dóm như hoa cải nhảy xuống đầu đối phương. Riêng sức nặng của hơn 70 kí xương thịt rắn chắc cộng với sức nặng của định luật vận tốc đã đủ loại đối phương

ra ngoài vòng chiến. Phương chi Văn Bình còn áp dụng một lối đá hất bằng đầu ngón chân do đại sư Mabuni phát xuất tại Xung Thăng từng được con nhà võ không thủ đạo coi là ngọn cước kinh hồn táng đởm (1).

Văn Bình đá ngay ngực nạn nhân, Hãn lộn một vòng không khác làm xiếc đu bay trước khi nằm dẹp như con thằn lằn trên đất. Ngọn cước Mabuni của chàng không những làm nạn nhân gãy hết xương sườn mà còn tạo ra một trận gió cương mãnh khác thường xô hãn ngã lăn chiêng và đè hãn bẹp đi. Văn Bình vừa chạm nền nhà tầng dưới thì gã Tàu thứ hai hiện ra trong ánh trăng bất ngờ rọi qua khe cửa.

Tay hãn vẫn cầm súng. Khẩu súng còn ketch sủ bắn đạn 12 li. Mực phiêu ở quá gần, hãn không thể lấy cò. Và lại Văn Bình chuyển thế loang loang làm hãn mờ mắt. Hãn vút lại, toan biến khẩu súng bằng thép làm khí giới. Hãn có súng nạp đạn sẵn sàng, và có hoàn cảnh chiếm thượng phong mà còn bị chàng hóa giải, hướng hồ hãn đã đè mất tru

(1) Không thủ đạo (Kong-Fu) phát xuất từ Hoa lục khoảng ba ngàn năm nay, nhưng chỉ được triển khai ở đảo Xung Thăng (Okinawa) và Nhật Bản. Mabuni, người Xung Thăng là môn đệ của Fukanōsi. Ông sáng chế ra không thủ đạo của Shitō-riem, mạnh hơn và bén hơn không thủ đạo của Fukanōsi, và ông gởi danh về môn đá.

thế. Bởi vậy, ngọn cước thứ hai ma-oa-ka gèri, cũng là tinh hoa của không thủ đạo Xung Thăng bay vào ngang hông uạu nhân quét hãn luôn vào góc nhà.

Hãn chỉ trời được một câu ngăn. Rồi hãn bắt chước bạn hãn — 2 trên tháp, và một ở chân cầu thang tròn ốc — ngậm miệng hoàn toàn. Ngậm miệng vĩnh viễn.

Văn Bình xóc nách cho Mai Lãng đứng dậy. Tội nghiệp, hãn mất tròn, hồng chân, lăn kên từ nửa cầu thang xuống đất. Hãn rên không ngớt miệng :

— Đau, đau lắm. Tôi sắp chết rồi anh ơi !

Chàng vội an ủi :

— Có một viên thi chết sao được. Anh còn bước nổi không ?

— Không. Nó xuyên qua ống quyển.

Mai Lãng co một chân và nhảy cò cò theo chàng, song hãn chỉ nhảy được vài bước là đâm sầm vào vai chàng. Chàng phải bồng hãn lên cánh tay, và mở cửa ra vườn, dưới giàn cây leo trước cửa nhà xe.

Mai Lãng cứ tiếp tục rên co éo. Văn Bình không buồn xem xét vết thương của hãn. Chàng đặt hãn ngồi dựa vào gốc cây thông rồi hỏi :

— Anh đến đây bao nhiêu lần rồi ?

Hắn lắc đầu :

— Mời lần đầu.

— Anh biết cách mở cổng không ?

— Không. Hệ thống cửa điện ở đây rất kiên cố. Kiên cố không thua nhà băng. Emma điều tra suốt tuần lễ mà vẫn chưa tìm ra bộ phận mở đóng cửa cổng ở đâu. Có lẽ ở trên tháp cao. Emma nói là cửa sắt cũng như tường rào được truyền điện trên 500 vôn, chỉ đụng nhẹ là chết.

Lời nói của Mai Lãng làm Văn Bình sửng sốt. Chẳng đoán không sai : phía sau vụ đánh cắp vòng-ước đã có một bí mật ghê gớm. Tuy nhiên, chàng nghĩ rằng Mai Lãng sẽ không khi nào tiết lộ, trừ phi chàng tra khảo bằng thuật atemi. Thật là bất ngờ.. Chàng mới hỏi, chưa cần hàm dọa, hắn đã knai tùm lum.

Emma... Emma là ai ? Văn Bình có ấn tượng Emma là cô gái đẹp tuyệt vời lái xe Lin-côn đến tòa biệt thự có liêu khuất sau rừng thông rạt rào, đối diện núi An-pơ trắng tuyết và mặt hồ Lê-man thâm lặng.

Mai Lãng thở dốc ra một tiếng dài. Văn Bình vội nắm cườm tay hắn :

— Anh vừa nhắc đến Emma.

Mắt Mai Lãng bỗng sáng rực :

— Vâng, Emma đẹp lắm. Emma đẹp hơn cả những người đàn bà tôi đã gặp.

— Đồng ý. Nhưng Emma là ai ?

Mai Lãng bật cười khanh khách. Văn Bình vội bịt miệng hắn. Biết đâu trong biệt thự còn người. Tiếng cười ngạo nghê của Mai Lãng có thể dẫn đến những hậu quả tai hại. Nhưng hắn chỉ cười mấy tiếng rồi nói :

— Ở ờ... anh ở Thụy Sĩ mà chưa biết Emma là ai ư ?

Đĩ nhiên chàng chưa quen nàng, chàng chưa nghe nói đến nàng, chàng mới hỏi. Mai Lãng có lối nói lừng khừng như người loạn trí. Văn Bình bỗng có linh cảm là nhiều chuyện chẳng lành sắp xảy ra. Chàng bèn ngồi thụp xuống, diêm nhẹ vào huyết gân cổ tay của Mai Lãng. Mục đích của chàng là kích thích dây thần kinh cho hắn khỏi rơi vào cơn mê sảng. Nhưng hắn đã xô chàng ra và tiếp tục cười khanh khách.

Đột nhiên hắn giật bản người lên. Tiếng cười vụt tắt. Và hắn thét lớn. Văn tiếng thét quen thuộc :

— Úi chao... chết !

Té ra trong vườn đang còn rấn độc. Một cặp

hắc hồ — giống này thường đi từng cặp đực cái — đã bò đến chỗ hai người dưới giàn cây leo um tùm. Một tia sáng trắng vờn chiếu cái lưng dầy vầy óng ánh của con rắn vừa băng vào tay Mai Lãng. Nạn nhân ngã xuống. Văn Bình khoa tay, chém giữa đầu con rắn hung thú. Nó là con đực nên khỏe khác thường. Chàng chém nó nát đầu mà lưng nó còn oằn oại, đuôi nó còn vung vẫy. Con cái nhìn thấy con đực làm nạn thở phì phì xồng tời. Song Văn Bình đã vung luôn bàn tay trái. Con cái chưa kịp phun nọc độc thì đã tan xương nát thịt.

Mai Lãng nắm co quắp trên nền cỏ, một bàn tay bám chặt lấy gốc cây thông, như sợ thần Chết lòi đi. Da mặt hắn đã hơn toàn trắng bệch. Hơi thở hắn còn mạnh, nhưng chỉ như sức mạnh của ngọn đèn cạn dầu sắp tắt. Hai vết thương nặng, viên đạn 12 li và nọc rắn hắc-hồ, đã làm hắn kiệt quệ. Nếu không được giải độc kịp thời, Mai Lãng phải chết. Cái chết đau đớn, thân thể co rúm, xám ngoét...

Chàng không có một li thương hại đối với Mai Lãng. Hắn chết là đúng. Giá hắn thoát hiểm chàng cũng phải giết hắn. Đường sá xa xôi, chàng không thể áp giải hắn về Saigon, để ra trước tòa

án quân sự. Nhưng trong lúc này, chàng chưa muốn hẳn chết. Vì hắn cần sống để cung cấp một số tình tiết bí mật. Bí mật về cái vòng-ước go-do-chong-giom. Bí mật về Emma. Nhất là bí mật về giai nhân Emma..

Chàng nhớ đến cái hộp sắt sơn trắng vẽ dấu hồng thập tự dựng những ống thủy tinh thuốc chữa nọc rắn. Chàng phải trèo lên tháp để lấy cái hộp.

Bống... pin pin...

Từ tối đến giờ, ba lần chàng nghe tiếng kèn xe hơi réo ngoài cổng sắt. Tiếng kèn hách dịch này là của xe Mét-xê-dét, Cửa đại tá Antôn, trùm hành động hải ngoại của ban Cứu Đình, thuộc Quốc tế Tinh báo Sở.

Chàng đã đặt chân lên bực cấp vội nhảy xuống. Pin pin... pin pin... tài xế ngưng đứng hai phút rồi bóp kèn lại. Bọn nhân viên của Antôn trong biệt thự đã bị Văn Bình cho về châu tiên tở, dẫu An tôn chờ đến sáng mai cổng sắt vẫn đóng kín.

Tuy nhiên chàng vẫn tin Antôn có cách mở cổng. Lẽ nào xe hơi của hắn lại không được trang bị máy điện tử để mở cửa theo tín hiệu...

Pin pin... pin pin...

Rồi hai cánh cổng sắt từ từ dạt ra. Tài xế đã